

(א) ממלתא משפטים פ' יג, ט (לעיל סה"ג), א מהרי"ש מ"ד (ד) שנתח עומד כג"ל: (ג) רש"י ד"ה (ע"ב, ו) וע' מוס' ב"מ 15: ד"ה זיל עלים.

הגהות הב"ח

(א) גמ' שניו במקומי עומד. עומד כג"ל: (ב) רש"י ד"ה אלא כי לא סגי דלאו לפני יאוש כ"ל:

הגהות הגר"א

[א] גמ' (דחז ליה יאוש ושינוי רשות) תל"מ:

מוסף רש"י

שינוי במקומו עומד. לע"ג דלשיטת לא נפק מרשות צעלים (לעיל סה"ג).

רבינו הגנאל

ופרקין, לא תימא שנשתרש בחטא אלא אימא ששנה בחטא גם טבח ומכר לעולם לפני יאוש, תא שמע וטבחו או מכרו כולי. ופרקין, כרב נחמן כדבענן למימר קמאן דאמי פרט לשהקנה לו לשליש יום. ופיר' לא באתה הבריחה ללמיר אלא אם ומכרו לו שלישים יום ואחר שלישים יום יחזירוהו לו, כגון זו המכירה אינו משלם ד' וה' ואותבין טוב, גנב ובא אחר וגנבו, ראשון משלם כפל ושני משלם קרן, כדתנן אין הגונב אחר הגנב משלם תשלומי כפל. גנב וטבח ובא אחר וגנבו, ראשון משלם ד' וה' שני אינו משלם אלא כפל. אימת, אילימא לפני יאוש, שני אמאי משלם כפל, כיון שהוא לפני יאוש מכירתו אינה נחשבת מכירה אלא לשלם ד' וה' לבד, אבל הלוקה לא קנה הלוקה אשכחנן מאן דאמי שינוי כלא יאוש בעלים קנה. וכיון דלא קנה הלוקה הגנב השני כאלו מן הגנב הראשון גנב, ותנן אין הגונב אחר הגנב משלם תשלומי כפל. אלא לאחר יאוש, ואו איתה דרבי, ראשון אמאי משלם ד' וה' קנאו וידידה הוא דבין. ואסיקנה, קשיא לרב. ופריך רב ואמי הא מתניתא משבשתא היא וכולה לפני יאוש, ותיקן לה אפיך מציעתא לסיפה וסיפא למציעתא, וסיפא גנב ומכר ובא אחר וגנבו, ראשון משלם ד' וה' וסיפא למציעתא, שני כיון שהוא לפני יאוש ולא קנה הלוקה כאלו גנב מאחר הגנב הוא. גנב וטבח ובא אחר וגנבו,

מרובה פרק שביעי בבא קמא

מי איכא נשפוט. הא לא אהנו מעשיו דשינוי רשות שניהו מרשותו לרשות לוקח בלא יאוש ליכא למ"ד דקני: **לאחר יאוש.** דאהנו מעשיו דהשתא קני לוקח בתרתי יאוש ושינוי רשות: ואי ס"ד יאוש גרידא קניה גנב אמאי משלם ארבעה וחמשה הא דמי בעלמא הוא דאית להו לבעלים

גזיה ושלנו טבח ומכר: **כדאמר רבא.** לקמן בשמעתי: **שנה חטא.** ולעולם לפני יאוש וע"פ דלא אהנו מעשיו מתייב: **שאינה חוורת.** קס"ד דה"ק דלא מתייב אלא היכא דמכירתו מכירה גמורה וקנייה לוקח: **אמאי אינה חוורת.** שינוי רשות בלא יאוש מי קני: **לאחר יאוש.** דמי מטא ציד לוקח איכא תרתי יאוש ושינוי רשות וקנייה: **ואי ס"ד קנייה.** גנב ציראש גרידא אמאי משלם כו': **כדאמר רב נחמן.** לקמן בשמעתי: **פרט לשהקנה לו לשליש יום.** כלומר לעולם לפני יאוש והאי אינה חוורת דקמני לא למעוטי היכא דלא אהנו מעשיו דלע"ג דלא אהנו מתייב רחמנא הואיל ושנה בחטא אלא למעוטי היכא דלא מכר גנב ללוקח אלא לעשות זה מלאכה שלשים יום דהוא כשכירות בעלמא: **ושני אינו משלם אלא קרן.** לגנב ראשון דכתיב) וגונב מצית האיש: **גנב ומכר.** קנייה לוקח צשינוי רשות הלכך (ר) ראשון משלם ד' וה' שני משלם כפל ללוקח: **ושני אינו משלם אלא קרן.** ולקמן פריך אמאי לא משלם כפל הא קנייה גנב ראשון צשינוי מעשה: **אימת.** מכרה אילימא לפני יאוש השני אמאי משלם כפל: **אלא פשיטא לאחר יאוש.** דאיכא תרתי ציד לוקח: **ואי ס"ד כו'.** ואי קשיא הא יכול לתורה כגון שנתייאשו צעלים לאחר מכירת גנב דקניה לוקח ציד גנב לא היה יאוש לקנותה. ה"ג משני ליה לקמן: **מדוי לאחר יאוש קיימין.** דע"כ הכי מוקמת לה משום מציעתא: **אלא כולה לפני יאוש.** ומש"ה רישא שני פטור מכפל: **ואיפוך סיפא למייעתא כו'.** ומני מציעתא שני אין משלם אלא קרן דלא קנייה לוקח צשינוי רשות בלא יאוש: א"ר. דלאחר יאוש מוקמת לה קשיא רישא ומייעתא לרב: **א"ר ציד כולה לפני יאוש.** ואפוכי נמי לא תפכה וסיפא כדאוקימנא כד"ש ומייעתא דקמני שני משלם כפל כגון שנתייאשו הבעלים לאחר יאוש ולא נתייאשו ציד גנב ולהכי ראשון משלם ד' וה' דלא הוא יאוש גבי דליקנייה ורישא נמי לפיכך שני פטור מכפל: **ולא סימא.** הא דנקט מתני חיובא דשני גבי לוקח ולא נקט לה לחיוב דשני גבי ראשון ותוקמה נמי בלאחר יאוש כדמשני בלוקח יאוש משלם לו כפל: **אלא.** להכי נקט תנא לכוליה מלתא דדליכא יאוש גבי גנב משום דלא משכחת לה דמשלמי תרויהו האו תשלומי ד' וה' והאי כפל: **אלא כהני.** דאי הוא יאוש ציד גנב לא אלא לפני יאוש תנא נמי לרישא בלפני יאוש ופטרו מכפל: **חיובא לאחר יאוש הוא דאהנו מעשיו.** משקנאו לוקח. ותלתא אמוראי נייהו רב סבר יאוש קני הלכך לא מתייב אלא בלפני יאוש דאי לאחר יאוש שלו הוא טובח ומוכר ורב נחמן ורב ששת סברי יאוש גרידא לא קני ומשום הכי לאחר יאוש מתייב וניהו צהא פליגי דרב נחמן לא צעי אהנו מעשיו הלכך אפילו לפני יאוש

מרובה פרק שביעי בבא קמא

אי הכי קשה מציעתא ארב. דאין להפכו כיון דצרייתא לא מוכחא מידי שזריך לתורה ולהפכה:

מ"ה מביחה דאהנו מעשיו. משמע דסבר ר"א דשינוי קונה דאהנו מעשיו משמע לאפוקי מרשות צעלים דומיא דאהנו מעשיו דמכירה וקשה לפי רש"ס דמפרש צפ"ק (ד' יא.) אהא דאמר עולא א"ר אלעזר שמין לגנב ולגוזל דהיינו לענין פחת נצילה דהו דנגזל משום דלא קני לה גזלן צשינוי וי"ל דדוקא צשינוי שאין הגוזל עושה צידים לא קני כגון שמתה הצהמה אצל שינוי שעושה הגזלן צידים כגון טביחה מודה ר"א דקני א"ר אהנו מעשיו דטביחה היינו שמתקרה מן הצעלים ולא דקני ליה ולא הוי כאהנו מעשיו דמכירה: **מה**

לשלישים יום מתייב גנב ובא אחר וגנבו הראשון משלם תשלומי כפל והשני אינו משלם אלא קרן בלבד גנב ומכר ובא אחר וגנבו הראשון משלם תשלומי ארבעה וחמשה והשני משלם תשלומי כפל גנב וטבח ובא אחר וגנבו הראשון משלם תשלומי ד' וה' והשני אינו משלם תשלומי כפל אלא קרן בלבד קתני מיהא מציעתא גנב ומכר ובא אחר וגנבו הראשון משלם תשלומי ד' וה' והשני משלם תשלומי כפל אמאי משלם תשלומי כפל בלא יאוש מי איכא למ"ד דקני אלא פשיטא לאחר יאוש ואי ס"ד יאוש קונה אמאי משלם תשלומי ד' וה' דידיה הוא דובין ותו דקתני רישא גנב ובא אחר וגנבו ראשון משלם תשלומי כפל והשני אין משלם אלא קרן מבדי לאחר יאוש קיימין ואי ס"ד יאוש קונה שני אמאי אינו משלם אלא קרן אלא לאו דש"מ יאוש לא קני וקשיא לרב אמר רבא ותסברא הא מתרצתא היא אלא דקתני סיפא גנב וטבח ובא אחר וגנבו ראשון משלם תשלומי ארבעה וחמשה ושני אינו משלם אלא קרן ומי איכא למ"ד שינוי מעשה לא קני אלא לעולם כולה לפני יאוש ואיפוך סיפא למציעתא ומציעתא לסיפא ואימא הכי גנב ומכר ובא אחר וגנבו הראשון משלם תשלומי ארבעה וחמשה והשני אינו משלם אלא קרן ושינוי רשות בלא יאוש לא קני גנב וטבח ובא אחר וגנבו תשלומי ארבעה וחמשה והשני משלם תשלומי כפל דקנייה בשינוי מעשה רב פפא אמר לעולם לא תיפוך סיפא ב"ש היא דאמרי שינוי (א) במקומה עומד אי הכי קשיא רישא ומציעתא לרב א"ר זביד לעולם כולה לפני יאוש והב"ע שנתייאשו הבעלים בלוקח ולא נתייאשו בגנב [א] דה"ל יאוש (ו) (שינוי רשות) ולא תימא משום דבעינין יאוש ושינוי רשות אלא אפילו ביאוש לחודיה נמי קני גבי גנב אלא דלא משכחת דמשלמי תרויהו גנב ראשון וגנב שני אלא בהכי: **איתמר המוכר לפני יאוש רב נחמן אמר חייב רב ששת אמר פטור רב נחמן אמר חייב ומכרו אמר רחמנא והא זבין לא שנה לפני יאוש לא שנה לאחר יאוש רב ששת אמר פטור חייב יאוש הוא דאהנו מעשיו אבל לפני יאוש דלא אהנו מעשיו לא מוחיב דומיא דמביחה בעינן דאהנו מעשיו א"ר ששת מנא אמנא לה דתניא א"ר עקיבא מפני מה אמרה תורה טבח ומכר ובא אחר וגנבו ראשון משלם ד' וה' מפני שנשתרש בחטא, פיר' שנהנה כאשר פירשנוהו למעלה. ולא משכחת לה דאהנו מעשיו אלא לאחר ייאוש, שמע מינה חיוביה אחר יאוש. ופריך רבה לא טבחה שאינה חוורת כיון דלא תמצא אלא לאחר יאוש. ופריך רב נחמן שמכרה הגנב שלשים יום תחזור הפרה לגנב, כי גבי גונב מיעטא קרא למכירה אבל לפני יאוש חייב כלאחר ייאוש. וקימא לן כרב נחמן, דינא הוא, ורב נחמן ורב ששת הילכתא כרב נחמן בדרי, ולא עוד אלא דהא ר' יוחנן כותיה קאי דאמי**

עין משפט

גנב א מיי פ"ב מהל' גניבה ה"ל יא טוח"מ ס"י שני:
ב ב ג מיי שס פ"א הל' יח טוח"מ שס:
בא ד מיי שס הל' יח טוח"מ שס:
בו ה מיי שס הל' יח טוח"מ שס:
בז ו מיי שס ופ"ה שס הלכא ו געין נהשגות וצ"מ ופ"ג מהלכות גזילה הלכא א טו"ש ח"מ קינן שג ספי ג וסי ספא ספי ד וסי ספי ג' טוח"מ ס"י ש:
בח ז מיי פ"א מהל' גניבה הלכא יח טוח"מ ס"י ש:
בט ח מיי פ"א מהל' גניבה ה"ל יא טוח"מ שס:

תורה אור השלם

1. פי יגב איש שור או שנה וטבחו או מקרו ומהשה קבר ישלם תחת השור וארבע זאן תחת שמת לא יז

רבינו הגנאל (המשך)

ראשון משלם ד' וה' שגנב וטבח וקנאו בשינוי מעשה, שני משלם כפל דהא קנייה גנב ראשון בשינוי מעשה. ופריך רב פפא וגדורו דבין ופריך רב זביד, לעולם לא תפוך ומציעתא דקשיא לן הכי פירושה, לעולם גנב ומכר לפני יאוש ונתיאשו הבעלים כי לוקח, וכיון שנתיאשו הבעלים קנה לוקח. הילכך, גנב ראשון משלם ד' וה' שגנב ומכר, גנב שני משלם כפל דבעינא דגנבה מבי לוקח קניה היית ללוקח ולא משכחת לה דמשלמי גנב ראשון וגנב שני לפני יאוש איליבא דרב אלא בהכי. איתמר המוכר לפני יאוש רב נחמן אמר חייב יאוש רב נחמן אמר חייב ד' וה' רב בשעת אמי פטור, לאחר יאוש חייב. א"ר רב ששת מנא אמנא לה דתניא אמר ר' עקיבא מפני מה אמרה תורה טבח ומכר ובא אחר וגנבו ראשון משלם ד' וה' מפני שנשתרש בחטא, פיר' שנהנה כאשר פירשנוהו למעלה. ולא משכחת לה דאהנו מעשיו אלא לאחר ייאוש, שמע מינה חיוביה אחר יאוש. ופריך רבה לא טבחה שאינה חוורת כיון דלא תמצא אלא לאחר יאוש. ופריך רב נחמן שמכרה הגנב שלשים יום תחזור הפרה לגנב, כי גבי גונב מיעטא קרא למכירה אבל לפני יאוש חייב כלאחר ייאוש. וקימא לן כרב נחמן, דינא הוא, ורב נחמן ורב ששת הילכתא כרב נחמן בדרי, ולא עוד אלא דהא ר' יוחנן כותיה קאי דאמי

מדע

ג א מיי פ"ד מהל' כלס
ה' ז ופ"ו מהל' גזילה
הכלה ג טו"ש ע"מ ק"י
שם בהג"ה:
גא ב מיי פ"ט מהל'
גניבה הל' א סמג
לאון קנד:
גב ג מיי שם פ"א הל' טז
סמג עשין ע"א טו"מ
ט"י ש"ג:
גב ד מיי שם פ"ג הל' ו
סמג שם:
גה ה מיי פ"ו מהל'
ערכין הל' טא סמג
עשין קלג:
גה ו מיי שם הלכה כד
סמג שם טו"ש ע"מ
ט"י שם סע"ו ו טו"ש ע"
י"ד ט"י דמג סע"ף ז:
גז ז מיי פ"ט מהל'
עשין קלג:
גז ה מיי פ"ד מהל'
גניבה הל' טו:

מה מביחה לאלתר אף מכירה לאלתר. וא"ת והא ממש לאלתר קודם ידיעת צעלים אי אפשר להיות דומיא לטביחה דה"ל יאוש שלא מדעת וקיימא לן ככאזי ללא הוא יאוש וי"ל לטביחה נמי אין דרך לטבוח לאלתר עד שיצא לצימו וצמוך כן מסתמא יודעין הצעלים:

גניבה בנפש תוכיה. וא"ת גניבה צנפס שאני ללא איתקש לטביחה וי"ל דהכא נמי לא איתקש לטביחה אלא בלא היקדשא יליף לה מנציחה ולהכי קאמר ר' יוחנן דלדרכה אית לן למילף מכירה ממכירה: **רבי** יוחנן סבר חיוביה בין לפני יאוש בין לאחר יאוש. מימה ללכאורה קי"ל כרזה דיאוש כדי קני וקי"ל כר' יוחנן לגבי ר"ל דחיוביה אף לאחר יאוש וממאי חייב אחר יאוש כיון דיאוש קני שלו הוא טובח ושלו הוא מוכר וי"ל דאפשר ללא קי"ל לא כרזה ולא כר' יוחנן דכמה אמוראי נחלקו בשני אלו הדברים:

הוא דאמר בצנועין. וא"ת והא לנועים מחללין אף אחר יאוש דהא סתם גניבה הוא יאוש צעלים כרזנן דר"ש^ט א"כ קסברי לנועין דיאוש לא קני ור"ל מודה דאין יכול להקדיש אחר היאוש דסבר יאוש קונה וכ"ת דהוי יאוש שלא מדעת שאינם יודעים אם לקטו אם לאו הא גבי ממרי דזיקא אמרי' באלו מציאות (ב"מ ד' כג: ושם יט) כיון דשכיחי דנתרי חשיב יאוש מדעת וי"ל דהכא לא שכיח כולי האי שילקטו שריאסי מן הצעלים ולא דמי לממרי דזיקא וחשיב יאוש שלא מדעת ואפי' למ"ד יאוש שלא מדעת הוי יאוש איכא למימר דלנועין סברי כר"ש דלמנן דסתם גניבה לא הוי יאוש צעלים וא"ת והיכי ממדי הקדש לחילול שכמו שיכול לחלל מה שציד חצירו כן יכול להקדיש והלא אע"פ שאין יכול להקדיש פירות של חצירו יכול לחלל הקדש של חצירו כדמשמע בריש האשה רבה (בימות ד' פס). דקאמר אי קדושת דמים משום דצידו לפדותו ואי קדושת הגוף אי דידיה כו' משמע דבקדושת דמים אין חילוק בין דידיה לחצריה וי"ל ללא דמי דהקדש מאחר שהוקדש יאל מרשות צעלים וכמו שהצעלים יכולין לפדותו כמו כן אחר אצל כרס רבעי^ט הצעלים זכאים לאוכלה צירושלים וא"ת אכתי הרי יכול לחלל מעשר שני של חצירו דלמרינן דפרק האיגמ מקדשן

תורה אור השלם
1. ואיש בני יקדש את ביתו קדש ל' והעריבו הבתן בין טוב ובין רע באשר יעריך אותו הבתן בן יקדש: ויראה כו' די

גליון הש"ס
גמ' ודלמא דשמעיניה דרייאש ע"י לקמן דף קד ד"ה תוס' ד"ה רבה אומר:

מוסף רש"י
גב והקדיש ואחר כך טבח משלם תשלומי כפל. דכשנגסה חולין הול, ואינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה. דכי טבח ומכר הקדש הול, ואין תשלומי ארבעה וחמשה טוגאן בהקדש, כדליפנין כהנהגה (נ"ג גיטין נ"ה). צא תן לו. מייטוהו בית דין ואמנו טא תן לו קתן וכפל (לקמן פ"א ק"א).

ידע שסתם גניבה. מיד ממייאשין ואם מוכרן גנב לאחר מיד קנה דאיכא תרתי יאוש ושינוי רשות. וממאי שהרי אמרה תורה גנב ומכר משלם ד' וה' והא דלמא לא אייאוש מרה ולא מכירה היא: אלא לאו משום דסתם גניבה יאוש צעלים היא. אלמא מדליף ר' אלעזר טעמא מהאי ש"מ כרז שסתם ס"ל דאי שמענא ליה למרה צהדיא ללא אייאוש פטור המוכר מנ' וה': ודלמא. חייביה רחמנא ואע"ג דלא אייאוש. לר"א פריך דליף מהכא יאוש לסתם גניבה: ודלמא דשמעיניה דרייאש. צהכי משמע קרא אצל סתם גניבה לא מילף מינה: **גניבה** צנפס. הגונב נפש ומכרו אין כאן יאוש שאין אדם מתייאש על עצמו ורחמנא חייביה אע"ג דלא אהנו מעשיו: **לאחר יאוש מאי.** מי ס"ל יאוש גרידא קני כרז ושלו טובח ומוכר או דלמא יאוש לא קני וכ"ש דלאחר יאוש מתייב דאהנו מעשיו: **גנב והקדיש משלם כפל.** לצועלים: ואינו משלם ד' וה'. דהא כי טבח דהקדש טבח ורעהו אמר רחמנא ישלם שנים (לרעהו) ולא להקדש וכיון דפטריה מכפל מו לא מחייב צנפייה ומכירה דמשלומי ארבעה וחמשה אמר רחמנא ולא שלשה וארבעה וכי מדלית כפל מייטוהו הווי ליה שלשה וארבעה: **מה ביתו שלו אינו שלו גרסי:** שהקדישו צעלים. ולעולם לפני יאוש: **הוא דאמר.** ר"ל דמלצה כשהקדישוהו צעלים: **סבר לה לנועין.** דלמרינן לקמן (ד' סט.) ככרס רבעי הנועים מניחין כו'. בני אדם חסידים שרויין לסלק ידי כל אדם מן העזירה כשיש להן כרס רבעי וחוששין שמא יאכלו ממנו עוברי דרכים בלא פדיון:

מניחין מעות ואומרים כל הנלקט מזה. כל מה שלקטו בני אדם היום מכאן יאה מחולל. אלמא אע"ג דליתיה צרשומייהו מיפרק ומפיס להו למעות צקדושה: **והרי חזרה קרן לצועלים.** אי כשהקדישו צעלים כפל אמאי משלם הרי חזרה קרן לידם דאקדשוהו כל היכא דליתיה וכפל לא מחייב אלא כשנמצאת ציד גנב שנאו עדים דכתיבו^ז אם המנא' תמצא צידו: **כשעמד ביון.** שנאו עדים קודם שהקדישוהו צעלים: **צקוזות** חייב משלם תשלומי ארבעה וחמשה

דף נה: ושם) אין לוקחין בהמה טמאה עצדים וקרקעות מנמעות מעשר שני ואם לקח יאכל כנגדן צירושלים ופריך אמאי יחזור דמים למקומן ומשני כשצרח אלמא מחללין מעות שציד המוכר וי"ל דהתם הוי כמו גולן דאי לא צרח הוי המקח חוזר בו והוי כמו גולן ולא מתייאשו הצעלים ולנועין דהכא אי נמי התם קנסא בעלמא וכן משמע התם מתוך הסוגיא ומיהו דפרק לולב הגזול (סוכה ד' גט. ושם) משמע שיכול אדם לחלל [דמין] פירות שביעית של חצירו שלא מדעתו דמניא אין מוסרין דמי פירות שביעית לעם הארץ יומר ממזון שלש סעודות ואם מסר אומר הרי מעות הללו מחוללין על פירות שיש לי צמוך צימיו וצא ואוכלן צמורת שביעית וי"ל דאפקיניהו רבנן מרשות עם הארץ כדי שלא יאה נכסל ואוקמיניהו צרשות זה שיכול לחלל דהפקר צ"ד הפקר ומיהו קשה דבפ"ק דצבורות (דף יא. ושם ד"ה הפודה) משמע דהפודה פטור חמור של חצירו פדיונו פדוי ואפילו שלא מדעתו מדבעי ליה פדיונו פדוי לפודה או דלמא פדיונו פדוי לצועלים ואי מדעת צעלים דומה היה דפדיונו פדוי לצועלים ויש לומר דפטור חמור לא דמי לכרס רבעי דכיון דאסור בהנאה הוי כמו הקדש לענין זה שיכול כל אדם לפדותו ולא ממש הוי כהקדש דהקדש פשיטא לן דפדיונו פדוי לפודה ובפטור חמור מסקינן דפדוי לצועלים ומיהו דבר תימה דהיכי ממדי הקדש כלל לחילול דלמא לא יוכל לחלל נטע רבעי ומעשר שני של חצירו שלא מדעתו כיון דזכות הוא לו דזכין לאדם שלא בפניו דהא דמבעי לן צאין בין המוכר (גדלים ז' לו): התורם משלו על של חצירו כריך דעת צעלים או לאו היינו טעמא דקאמר התם דלמא ניחא ליה למעמד מלואה בזמנויה אצל הכא וכי אין טוב להם למלקטים שיחללו אותם הצעלים ממה שיאכלו בלא חילול [וע' תוס' קדושין טו. ד"ה מתקין]:

א) גיטין נה: [לקמן עד:];
ב) [לקמן סט: ב"מ ו. ע"ז];
ג) חולין קלט. ממורה ט.
טע: ערכין כה. ע"ש;
ד) [לקמן סט. ע. קדושין נב. ב"מ ו. ד] מעשר שני פ"ה מ"א, ט) [לקמן קו:];
ו) [שמות כב, ו] [לקמן קיד, ט) [ד"ה מאמר];
ז) אע"ג דממזון גבוה הוא מ"מ הצעלים כו'. העתק ממלטי גרסאות.

רבינו הגנאל

חיוביה בין לפני יאוש בין לאחר יאוש. ואמ' גניבה בנפש תוכיה[ח] שאין יאוש לבטלין חיובי, ואף על גב דריש לקיש פליג עליה. אוחיבה ר' יוחנן דריש לקיש גנב והקדישו הגנב ואחר כך טבח ומכר משלם כפל ואינו משלם ד' וה'; וראקמה לאחר יאוש (כיכיהו) [נביתו], ורייק טעמא דהקדיש דכי קא טבח דהקדיש קא טבח, וכת' קרא רעהו למעוטי הקדש, הא לא אקדיש משלם תשלומי ד' וה'; לאחר יאוש. ואו סלקא דעתא לאחר יאוש קני אמאי משלם כפל, שלו הוא טובח ושלו הוא מוכר. ופריך ריש לקיש, לעולם לפני יאוש ובגנן שהקדישו הבעלין בבית הגנב, וטעמא דאקדישו הא לא אקדיש חייב ד' וה'; מצינו דלפני יאוש הוא דמשלם ד' וה'. ואקשינן על ריש לקיש, ומי מצי בעל הבתמה להקדישו בבית הגנב והא"ר יוחנן כת' ואיש כי יקדיש את ביתו קדוש, מה ביתו שלו אף כל שלו, ומה ביתו ברשותו אף כל ברשותו וכל מי שאינו שלו או אפילו הוא שלו ואינו ברשותו לא מקדיש. והוא, כגון מי שגול ולא נתיאשו הבעלין שניהם אינן יכולין להקדיש זה לפי שאינו שלו והוה לפי שאינו ברשותו. ופריך, ריש לקיש דאמ' בצנועין דתנן במעשר שני בפרק (ד' ה') הצנועין מניחין את המעות ואומ' כל הנלקט מזה מחולל על המעות האלו. פיר', כרס רבעי אמרה תורה ובשנה הרביעי יהיה כל פרוי קדיש הלולים ליי, אחליה והדר אכליה. והווי הצנועין עושין מרת חסידות מניחין מעות ואומרים כל הפירות האלו שנלקטו מן הכרם הווי יהיו אלו פדיונם, וכשם שפדיון הפירות ואף על פי שאינם ברשותם, כך מקדישין דבר שאינו ברשותם. ואקשינן לריש לקיש, והרי חזרה קרן לצועלים, שכבר הקדישו מה שנגנב להן וההקדיש אין בו דין כפל. ומיך, בשעמד ביון קודם שקדישו נתייב הגנב לשלם ובגנן

